

Изведнжж стана едно леко размърдване между момчетата и веднага след туй всички седеха на чиновете си неподвижни, сякаш бяха се вкаменили: господин Греекл стоеше между тях и с него страшния Тунгай.

Един миг господин Мел остана неподвижно на катедрата си; той се беше подпрял с лактите си, а лицето му бе затулено в ръцете.

„Господин Мел“, рече Греекл, като го дръпна за рамото, „надявам се, че не сте се самозабравили?“

„Не, господин ректоре — не!“ отвърна учителя, като подигна очи; той поклати извжнредно ядосано глава и почна да си търка ръцете.

„Не, господин ректоре — не! Аз си спомних за себе си. Аз — не, господин Греекл, аз не съм се забравил. Аз — аз си спомних за себе си. Аз — бих желал, щото вие, господин ректоре, да бехте ми напомнили малко по-рано! Това — това би било по-добре от ваша страна — по-уместно и по-справедливо. Това щеше да ме спаси от някои неприятности, господин ректоре.“

Господин Греекл погледна учителят изпитателно, сложи ръка вжрху раменете на Тунгай, покачи се с двата крака на най-близкия чин и седна на джската за писане. Още един път спря той погледа си продължително, сжщо като от някой трон, вжрху господина Мел, който все още вжзбуден клатеше глава и си триеше ръцете. Тогава хвжрли поглед към Стеерфорт и попита:

„Е добре — понеже той не иска открито да ми даде обяснение — какво е станало тук?“

За малко време Стеерфорт отклони отговора на тоя вжпрос, гледаше с пжлно презрение и яд към своя противник насреща и се замжлча. Той се изстжпи сжс своята хубава и лична снага, в прека противоположност на малко нещо селската, почти грозна вжншност на учителя:

„Какво значи туй, дето той говори тук за предпочитане?“ запита Стеерфорт найсетне.

„Предпочитане?“ приповтори господин Греекл, при ксето веднага се надуха жилите

на челото му. „Кой говори тук за предпочитане?“

„Той!“ обясни Стеерфорт.

„Ами смея ли да попитам, какво подразбирате под това, господин Мел?“ попита изпитателно ректора с един гневен поглед към своят учител.

„Под това разбирам, господин ректоре — както го казах и по-рано“, отвърна Мел с подавен глас, „че никой ученик няма право да си служи с предпочитането, което му се прави понякога, за да ме унижава.“

„Вас да унижава?“ приповтори господин Греекл вжпросително присмивателно: „Все-можща доброта! Но позволете ми да ви попитам, господин голтако!“ — и той спря; но кржстоса след туй ръце, заедно с бастаня на грждите си, сжбра веждите си тжй близко една до друга, че едва се подаваха отдолу малките му очи, и започна отново:

„Вие ще ми позволите да ви попитам дали вие, като говорите за някакво предпо, чи-тане, проявявате нужния респект спрямо мене? Спрямо мене, господинчо мой — началника на това заведение и вашия хлебодавател?“ Едновременно с туй той протегна своята глава срещу него, но пак я дръпна веднага назад.

„Това може би не беше дотам обмислено, господин ректоре — признавам го“, рече господин Мел. „Ако бих бил по-спокоен, не бих го сторил.“

Тук Стеерфорт се намеси:

„Тогава той рече, че аз съм долен — и след туй рече, че съм поджл — и тогава аз го нарекох гладник. Ако бих бил по-спокоен, то, може би, не щях да го нарека гладник. Но аз веднаж го сторих — и съм готов да нося последиците.“

„Това ме страшно очудва, Стеерфорт — макар откровеността ваша да ви прави чест“, отвърна Греекл, „вам прави, както казах, чест, безспорно — но очудва ме страшно. Стеерфорт, това трябва да го кажа, че вие отправяте такива изрази към едно лице, което е назначено на длжжност в заведението Салели и на което се плаща за туй.“

„Понеже вие искате публично от мене едно оправдание, господин ректоре“, забе-